

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ВОЛОВИК ПРОТИ УКРАЇНИ»
(AFFAIRE VOLOVIK c. UKRAINE)**

(Заява № 17446/06)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

24 лютого 2011 року

Це рішення є остаточним, але може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Воловик проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Миряна Лазарова-Трайковська (*Mirjana Lazarova Trajkovska*),

Голова,

Здравка Калайджиєва (*Zdravka Kalaydjieva*),

Юлія Лаффранк (*Julia Laffranque*), судді,

та Стівен Філліпс (*Stephen Phillips*), заступник Секретаря секції, після обговорення за зачиненими дверима 31 січня 2011 року постановляє таке рішення, що було ухвалено в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 17446/06), яку 18 квітня 2006 року подала до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянка України пані Алла Олексіївна Воловик (далі — заявниця).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляли його Уповноважені — пані В. Лутковська та пан Ю. Зайцев з Міністерства юстиції України.

3. 8 лютого 2010 року Голова п'ятої секції вирішив комунікувати Уряду скаргу щодо тривалості провадження. Відповідно до Протоколу № 14 заяву було передано на розгляд Комітету.

ФАКТИ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця народилася в 1960 році та проживає в місті Нікополі.

5. Автомобіль, придбаний заявницею у листопаді 1999 року, зламався через два тижні. У березні 2000 року заявниця звернулася до Нікопольського міського суду Дніпропетровської області (далі — суд першої інстанції) з позовом до автомобілебудівного підприємства про відшкодування збитків.

6. 8 листопада 2000 року суд першої інстанції ухвалив рішення, яким частково задовольнив позовні вимоги заявниці. 25 грудня 2000 року Дніпропетровський обласний суд (з червня 2001 року — апеляційний суд Дніпропетровської області (далі — апеляційний суд) скасував рішення суду першої інстанції та направив справу на новий розгляд. 16 лютого 2004 року суд першої інстанції частково задовольнив позовні вимоги заявниці. Рішенням від 18 травня 2004

року апеляційний суд скасував це рішення та направив справу на новий розгляд. 26 грудня 2006 року Верховний Суд України скасував вищезазначене рішення та направив справу до апеляційного суду, який 26 березня 2007 року скасував рішення від 16 лютого 2004 року та відмовив у задоволенні позовних вимог заявниці. 15 червня 2007 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявниці.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

7. Заявниця стверджувала, що тривалість провадження була несумісною з вимогою «розумного строку», що передбачена пунктом 1 статті 6 Конвенції, в якому йдеться про таке:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...».

8. Уряд заперечив проти цього твердження.

9. Період, який має братися до уваги, розпочався у березні 2000 року та закінчився 15 червня 2007 року. Таким чином, провадження тривало сім років та три місяці в судах трьох інстанцій.

A. Прийнятність

10. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Тому вона має бути визнана прийнятною.

B. Суть

11. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження визначається з огляду на конкретні обставини справи та з урахуванням наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів влади, а також ступінь важливості предмета спору для зацікавлених осіб (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], заява № 30979/96, п. 43, CEDH 2000-VII).

12. Суд вже розглядав подібні справи, в яких він встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (див., наприклад, рішення у справах «Павлюлинець проти України» (*Pavlyulynets c. Ukraine*),

заява № 70767/01, п. 53, від 6 вересня 2005 року, «Мороз та інші проти України» (*Moroz et Autres c. Ukraine*), заява № 36545/02, п. 62, від 21 грудня 2006 року, та «Чубакова проти України» (*Chubakova c. Ukraine*), заява № 17674/05, п. 16, від 18 лютого 2010 року).

13. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Враховуючи свою практику з цього питання, Суд вважає, що в цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

Відповідно було порушення пункту 1 статті 6.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

14. Заявниця також скаржилася на несправедливість провадження, про яке йдеться, посилаючись у зв'язку з цим на пункт 1 статті 6 Конвенції.

15. Враховуючи всі наявні матеріали та настільки, наскільки порушені питання охоплювалися його компетенцією, Суд дійшов висновку про відсутність будь-яких ознак несправедливості провадження. Таким чином, ця частина заяви є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

16. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

17. Заявниця вимагала 14 000 000 євро відшкодування зазваної нею моральної шкоди.

18. Уряд заперечив проти цих вимог.

19. Суд вважає, що заявниця зазнала моральної шкоди. Здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці 1200 євро з цього приводу.

B. Судові та інші витрати

20. Заявниця не висунула жодних вимог щодо цього. Відповідно Суд вважає, що немає жодних підстав для присудження заявниці будь-якої суми з цього приводу.

С. Пеня

21. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

а) упродовж трьох місяців держава-відповідач має сплатити заявниці 1200 (одна тисяча двісті) євро відшкодування моральної шкоди разом з будь-якими податками, що можуть нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*un interet simple*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог щодо справедливої сатисфакції.

Учинено французькою мовою та повідомлено письмово 24 лютого 2011 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен ФІЛЛІПС
(*Stephen Phillips*)
Заступник Секретаря

Миряна ЛАЗАРОВА-ТРАЙКОВСЬКА
(*Mirjana Lazarova Trajkovska*)
Голова